

det andet kan Spørgsmaalet om en politisk Sag, som staar paa, ikke have megen Betydning; men for det tredie tror jeg ikke paa, at man paa nogen som helst Maade eller Maner kan blive sikker paa, at der ikke *kan* gøres politiske Hensyn gældende ved Nævningelistens Sigtelse, ved Udtagelsen af Nævningerne. Naar man ikke kan være saa heldig at faa en Engel ned fra Himlen, som kan tage Folk uden nogen som helst politisk Anskuelse, naar man det ikke. Og den Metode, som det ærede kongevalgte Medlem henviste til fra det tidligere Udkast, var ikke nær saa garanterende som det, der foreligger nu. Nej, det var en Række af kgl. Embedsmænd og højt betroede Mænd, som skulde udnævne de Nævninge, der skulde dømme Tyveknegte og saadanne Folk, og de, som bleve Genstand for deres Bedømmelse, vilde ikke anse dem for at være ganske upartiske. Nu har man, som naturligt er, bestemt, at det er de kommunale Raad i Landet, som skulde foretage denne Sigten. Man gaar ud fra, at det er hæderlige Folk — det kan man vel gaa ud fra —, og man gaar ud fra, at der ikke gør sig politiske Hensyn gældende, og det kan man vel ogsaa gaa ud fra. Og hvor skulde man finde en bedre Korporation end netop de kommunale Raad? Jeg har i alt Fald ikke set noget Forslag komme frem; og jeg hørte ikke nogen egentlig Antydning deraf i det ærede Medlems Foredrag, men jeg skal med stor Interesse se, om der kommer noget frem fra Udvalgets Side; jeg tror ikke, at det finder paa noget bedre. Det er jo mærkeligt nok, atovre i England, hvor de have haft Systemet i saa mange hundrede Aar, er denne Sigten lagt i Hænderne paa Sheriffen, paa en enkelt Mand, med Hensyn til hvem man ikke har nogen som helst Garanti — han er nærmest en kommunal Embedsmand —, men der er slet ikke Tale om, og der er intet Menneske i England, der falder paa, at Sheriffen, naar han udtager Nævninger, skulde gøre politiske Hensyn gældende. Jeg tror, at vi ere komne over disse politiske Perioder, hvor alting var politiske Motiver, og hvor man ikke kunde omgaas hinanden — navnlig ikke i de lovgivende Forsamlinger — uden at man troede, at der var en saadan Hinterlistighed. Og specielt her ved Nævningers Udtagelse er jeg vis paa, at de kommunale Repræsentanter, som skulde se at finde de brave Mænd, der skulde være Nævninger, nok ville finde dem uden at spørge om, hvor-

ledes de stille sig i saadan og saadan Sag, som slet ikke ligger for.

Ja, saa er der et vidtløftigt Spørgsmaal, men som jeg ikke skal komme videre ind paa; det er allerede stærkt berørt af de to Talere, som havde Ordet før mig, navnlig af det ærede Medlem for 1ste Kreds. Det er Spørgsmaalet om at behandle dem, der nu anses for judicielle Autoriteter, nemlig Fogedretter, Auktionsret, til Dels Retsskrivere, i alt Fald dem, som have med Tinglæsning at gøre, som administrative Autoriteter i Stedet for som judicielle Autoriteter, eller, for at sige det paa en anden Maade, det er Spørgsmaalet om at lægge alle disse mange og vigtige vidtløftige Forretninger i Hænderne paa Embedsmænd, der kaldes Sysselmænd, ikke skulde være Dommere, og hvoraf der skal være dobbelt saa mange i Landet som der er egentlige Dommere. Jeg synes, at der i det andet Ting og ogsaa af den højterede Justitsminister er givet meget gode Grunde, hvorfor man vil bort fra den nu bestaaende Tilstand; der er ingen, der virkelig kan tro, at alle disse Forretninger virkelig ere judicielle. At f. Eks. et Dødsboskifte ikke er en judiciel Forretning, ser man bedst deraf, at selv naar Hans Majestæt Kongen udnævner en executor testamenti, har en saadan ikke Spor af Jurisdiktion. Lad os tage et andet Forhold, som Eks. et Forbud. Ifølge den bestaaende Lovgivning, Christian V.s danske Lov, kan Forbud nedlægges ikke alene ved Fogeder, men ogsaa ved to Mænd, som f. Eks. tages paa et Gadehjørne; kan saa nogen bilde mig ind, at det er en judiciel Handling? Lad os tage et Eksempel, som skulde være meget afgørende: Eksekution. Det er dog vel en judiciel Handling? Maa jeg saa gøre opmærksom paa, at der er en hel Række Eksekutionsforretninger, som ikke ere judicielle, det er Eksekution af Straffedomme. Jeg har haft en Sag ved Højesteret, hvor jeg tog en saadan Historie op. Det var et Tilfælde — ærede Medlemmer kunne maaske huske det — som angik en Rigsdagsmand, der blev taget og sat fast, og der blev eksekveret en Straffedom paa ham, medens Rigsdagen var samlet. Det blev gjort gældende, at man ikke kunde sætte en Rigsdagsmand fast, og Sagen blev ført til Højesteret; Højesteret kom til det vise Resultat, at det var aldeles ikke nogen judiciel Handling, og det Spørgsmaal kunde aldeles ikke bringes for Domstolene, saaledes at enhver af os kan, sely om Rigs-